

LITERARY DOSSIER

JOAN SALVAT PAPASSEIT 2024

1	WEDDING MARCH	2
	Original version: Marxa nupcial	5
2	NOTHING IS PETTY	8
	Original version: Res no es mesquí	9
3	UNDER MY LIPS, HERS	10
	Original version: Sota el meu llavi el seu	11
4	NOCTURN FOR ACCORDION	12
	Original version: Nocturn per a acordió	13
5	SONG FOR JOAN SALVAT-PAPASSEIT (J. M. Serrat)	14
	Original version: Cançó per a en Joan Salvat-Papasseit	16

1. WEDDING MARCH

Flash from the **FLOODLIGHT** chameleonic above
the hexagonal Circus star

Roll up! Roll up!! Roll up!!!

CLOWNS equilaterals romantic leaders

That's sound¹ and in the constellations of four conical hats

The earth only turns because I am here and I am a
BUFFOON who is dying

Margot with her **COSTUME** and painted red hair
looks like a candle that burns
She only burns for me:

In front of the hundred centaurs which girdle the Ring
GOLDEN WITH EXCITEMENT

Margot gazes at me eye to eye and falling from
the Trapeze I read an advert on the screen :

[REDACTED]

**Gob on the shaved
dome
of the cretins**

[REDACTED]

¹ Note from AIDA: In the original Catalan text appears "sa" ("healthy"), not "so" ("sound").

That man who says:

— Circus music is more definitive than Richard Wagner

Could ever have known   nothing but a pompier!

The shade of the chorus in the sun of the boards

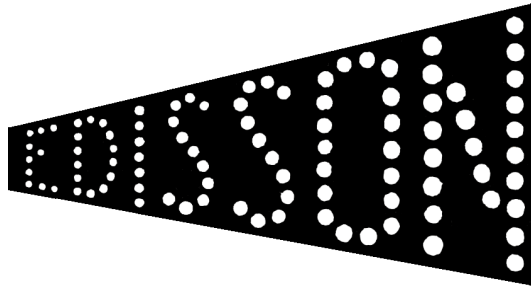
To move   to project   not to exist:

LIFE for Dynamism

I protest that this may also degenerate

— Because now the «lion-tamer» wants to juggle
and the horses   with their legs

My first love is

and **CHAPLIN** who have turned twins to

enter solemnly the glory of heaven

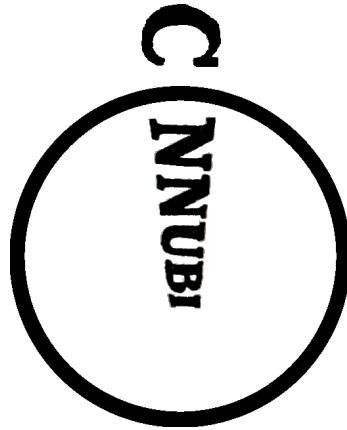
(for they don't know that we come from yesterday
and the day before   from the day before   the day before
and still further before)

The Orb of the clock at TWELVE spawns the hours

To come   which are:

one	two	three	four
five	six	seven	eight
nine	ten	eleven	

and after

— and so I will be immortal as from now has been born

my **I** in the **ALL**

(Joan Salvat-Papasseit. *The port beacon and the seagulls*, in: Joan Salvat-Papasseit. Selected poems. Oxford: The Anglo-Catalan Society, 1982. p. 32-37. Transl.: Dominic Keown and Tom Owen)

Original version

Llum de l'**IRRADIADOR** camaleònic damunt
l'estrella del Circ encara hexagonal

Exit! Exit!! Exit!!!

CLOWNS equilàters líders romàntics

Això és sà i en les constel·lacions de quatre barrets
cònics

La terra només gira perquè jo soc aquí i jo soc un
PALLASSO qui agonitza

Margot amb el **MALLOT** i els cabells pintats
rojos sembla un ciri que cremi
Només crema per mi:

Davant dels cent centaures que fan faixa a la Pista
DAURADA D'EMOCIÓ

Margot ara m'esguarda fit a fit i en caient del
Trapezi he llegit un anunci a la pantalla :

Escopiu a la closca
pelada
dels cretins

Aquest home que diu:

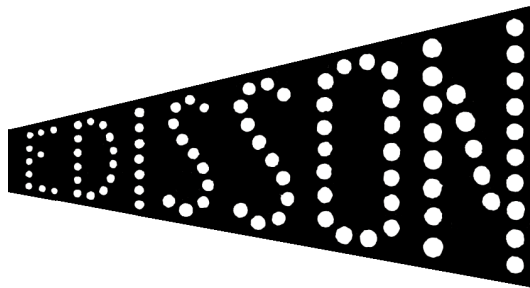
— La musica de Circ és tant definitiva com no la va co-
nèixer Richard Wagner   tant-mateix un pompier!

La sombra dels comparses en el sol de les taules
Moure's   i projectar-se   no existir:

La **VIDA** al Dinamisme

Jo protesto que això degeneri també
— Perquè ara el «domador» vol fer jocs malabars
i els cavalls   amb les potes

Més m'estimo l'

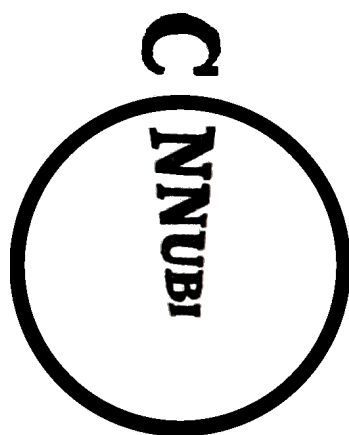
i En **CHARLOT** que s'han tornat bessons per
tal d'entrar en serio a la glòria del cel

(car ells són ignorants de que venim d'ahir
d'abans d'ahir   de l'altre abans d'ahir
i més d'abans encara)

L'Esfera del rellotge a les DOTZE fecunda les ho-
res que vindran   que són:

una	dues	tres	quatre
cinc	sis	set	vuit
nou	deu	onze	

i després el

—i així seré immortal perquè d'aquí ha nascut el meu

JO dins el **TOT**

(Joan Salvat-Papasseit. *L'irradiador del port i les gavines: Poemes d'avantguarda*. Barcelona: Atenes A. G., 1921, p. 61-64)

2. NOTHING IS PETTY

Nothing is petty
and no hour is shy
and the meetings of night are not dark.
And the dew is bright,
the sun comes out and admires itself
and delights in the bath:
it mirrors the bed of all created things.

Nothing is petty,
all is rich as wine, as blushing cheeks.
And the swell of the sea always laughs.
Spring in winter—Spring in summer.
And everything is Spring
and every leaf forever green.

Nothing is petty,
because the days don't pass;
and death doesn't come,
even if you've called it.
And if you've called it , it hides you in a ditch,
since to be born again you have to die first.
And we are never a sob
but a subtle smile
that spreads like the sections of an orange.

Nothing is petty,
because the song goes on in every bit of thing.
—Today, tomorrow and yesterday
a rose will shed its petals:
and milk will come to the youngest virgin's breast.

("Joan Salvat-Papasseit", in: *The Seneca Review*, v. 16-17. University of California: Hobart Student Association, 1986, p. 25. Transl.: Nathaniel Smith and Lynette)

Original version

A Josep Obiols

Res no és mesquí
ni cap hora és isarda,
ni és fosca la ventura de la nit.
I la rosada és clara
que el sol surt i s'ullprèn
i té delit del bany:
que s'emmiralla el llet de tota cosa feta.

Res no és mesquí,
i tot ric com el vi i la galta colrada.
I l'onada del mar sempre riu,
Primavera d'hivern - Primavera d'istiu.
I tot és Primavera:
I tota fulla verda eternament.

Res no és mesquí,
perquè els dies no passen;
i no arriba la mort ni si l'heu demanada.
I si l'heu demanada us dissimula un clot
perquè per tornar a néixer necessiteu morir.
I no som mai un plor
sinó un somriure fi
que es dispersa com grills de taronja.

Res no és mesquí
perquè la cançó canta en cada bri de cosa.
-Avui demà i ahir
s'esfullarà una rosa:
i a la verge més jove li vindrà llet al pit.

(Joan Salvat-Papasseit. *L'irradiador del port i les gavines: Poemes d'avantguarda*. Barcelona: Atenes A. G., 1921, p. 105-106)

3. UNDER MY LIPS, HERS

Under my lips, hers, like fire on embers,
the silk of her locks like the sweetest sin
— and her back so bare

all white

the curving shadow

inciting

glances:

still another kiss

and another

and another

— perfume of magnolia her scented breasts!

(Joan Salvat-Papasseit. *Poem of the rose in the lips*, in: Joan Salvat-Papasseit. Selected poems. Oxford: The Anglo-Catalan Society, 1982. p. 64-65. Transl.: Dominic Keown and Tom Owen)

Original version

Sota el meu llavi el seu, com el foc i la brasa,
la seda dels seus rulls com el pecat més dolç
—i l'espatlla ben nua
                                ben blanca

l'ombra corba
                                incitant
                                de l'esguard:

encara un altre bes
                                un altre
                                un altre

—quin perfum de magnòlia el seu pit odorant!

(Joan Salvat-Papasseit. “El delerós mester i la florida”. *El poema de La rosa als llavis*. Barcelona: Llibreria Naciona Calatana, 1923, p. 32)

4. NOCTURN FOR ACCORDION

For Josep Aragay

Now then: I've watched wood on the wharf.
(You don't know
                                  what it is
  to watch wood on the wharf:
but I've seen the rain
in buckets
drenching the boats,
and the coin of anguish shivering beneath the timber;
beneath the flanders
and the pinewood,
beneath the sacred cedars.

When the armed squaddies spied on the night
and the vault of the sky was a tunnel
without the flare of carriages:
I have made a fire of shards in the black throat of the wolf.

You don't know
                                  what it is
  to watch wood on the wharf:
but all the hands of all the street kids
met like a *farandola*²
to swear an oath in the ring of my fire.
And it was like a miracle
drawing out their stiff numb hands.

And in the fog each step was lost

You don't know
                                  what it is
  to watch wood on the wharf:
Neither do you know the prayer of the ships' lights
— which are so many colours
like the sea beneath the sun:
which needs no sails.

(Joan Salvat-Papasseit. *Ursa minor*, in: Joan Salvat-Papasseit. Selected poems. Oxford: The Anglo-Catalan Society, 1982. p. 72-75. Transl.: Dominic Keown and Tom Owen)

---

² Farandola — a Catalan/Provençal folk-dance (Translator's note)

Original version

A Josep Aragay

Heus aquí: jo he guardat fusta al moll.

(Vosaltres no sabeu

què és

guardar fusta al moll:

però jo he vist la pluja

a barrals

sobre els bots,

i dessota els taulons arraulir-se el preu fet de l'angoixa;

sota els flandes

i els melis,

sota els cedres sagrats.

Quan els mossos d'esquadra espiaven la nit

i la volta del cel era una foradada

sense llums als vagons:

i he fet un foc d'estelles dins la gola del llop.

Vosaltres no sabeu

què és

guardar fusta al moll:

però totes les mans de tots els trinxeraires

com una farandola

feien un jurament al redós del meu foc

I era com un miracle

que estirava les mans que eren balbes.

I en la boira es perdia el trepig.

Vosaltres no sabeu

què és

guardar fustes al moll

Ni sabeu l'oració dels fanals dels vaixells

—que són de tants colors

com la mar sota el sol:

que no li calen veles.

(Joan Salvat-Papasseit. *Ossa menor (fi dels poemes d'avantguarda)*. Barcelona: Omega, 1925)

5. **SONG FOR JOAN SALVAT-PAPASSEIT (J. M. Serrat)**

I'm not modest.
I'm in love
With these small eyes of mine,
because they look into the distance,
and from my forehead so high,
from much as he is thinking.
I don't want to thank for anything, because I didn't have a teacher.

I promise nothing.
Only make way
(wetting the pen in my heart,
which is where the tool should get wet ...)
I don't know what my purpose is,
because having a purpose is not the same as working.

I no longer want to enlist
under any flag.
Of the divine ANARCHY,
I'll be now be the storyteller;
of the impossible ANARCHY
in the life of men
who do not feel a desire for a better era.

And what people think of me,
I'm not interested at all ...
I'm not interested at all ...
I'm not interested at all ...

He entered the world through the service door.
He was carrying a large trunk
and a patch in his ass ...
It was a paper trunk that time filled up,
women and the port,
love and death.
It was a trunk that was tidied up little by little
and every memory became a verse ...

For him the tart put on the clothes of when she was a virgin,
and the seagulls were flying with the feathers of Sunday ... yes ...
For him the ships blew once, twice and three times,
and a couple loved each other on any corner ... yes ...
For him, cats meowed on the moon, on rooftops ... yes ...
Promises and carnations bloomed red for him ... yes ...

For a thin man
of greenish face,
wet lips
and very long fingers,
to taste women better.

And he was not modest.
And he was in love with
his small eyes,
that looked into the distance,
and from his forehead so high
from much as he was thinking.

And he thanked for nothing to whom he taught him nothing.

And what you think of that ...

Vinyl disc cover: Colita, 1970

(Joan Manuel Serrat. *Song for Joan Salvat-Papasseit*. Trad.: Julià Font, from AIDA, 2023)

Original version

No soc modest.
Estic enamorat
d'aquests ulls meus petits,
perquè esguarden al lluny,
i del meu front tan alt,
que ho és per tant que pensa.
No vull agrair res, perquè no he tingut mestre.

Jo no prometo res.
Només camino
(mullant la ploma al cor,
que és on cal sucra l'eina...);
Tampoc sé el que em proposo,
perquè el tenir un propòsit no és fer feina.

Ja no vull allistar-me
sota de cap bandera.
De la divina ACRÀCIA,
seré ara el glossador;
de l'ACRÀCIA impossible
en la vida dels homes,
que no senten desig d'una era millor.

I el que pensin de mi,
no m'interessa gens,
no m'interessa gens,
no m'interessa gens...

Va entrar al món per la porta de servei.
Duia un gran bagul
i un pedaç al cul...
Era un bagul de paper que va omplir el temps,
les dones i el port,
l'amor i la mort.
Era un bagul que s'endrecava a poc a poc
i esdevenia un vers cada record...

Per a ell la meuca es posava la roba de quan fou verge
i volaven les gavines amb les plomes de diumenge... Sí...
Per a ell els vaixells bufaven una, dues i tres vegades
i s'estimava una parella en qualsevol cantonada... Sí...
Per a ell miolaven els gats a la lluna, en els terrats... Sí...
Per a ell s'obrien vermells les promeses i els clavells... Sí...

Per a un home prim
de rostre verdós,
de llavis humits
i molt llargs els dits,
per tastar millor les dones.

I no era modest.
I estava enamorat
dels seus ulls petits,
que esguardaven al lluny,
i del seu front tant alt
de tant com ell pensava.

I no agraiïa res a qui res no li ensenyava.

I el que penseu d'això...

(Joan-Manuel Serrat. *Quasi una dona; Cançó per Joan Salvat Papasseit*.
Barcelona: Edigsa, 1970)